

DIVINA COMMEDIA:

PARADISO

Canto XXXIII, 124-145:

O luce eterna, che sola in te sidi,
sola t'intendi, e da te intelletta,
e intendente te ami e arridi!

Quella circolazion, che sì concetta
pareva in te come lume riflesso,
dagli occhi miei alquanto circunspetta,

dentro da sè, del suo colore stesso
mi parve pinta della nostra effige:
per che il mio viso in lei tutto era messo.

Qual è il geometra che tutto s'affige
per misurar lo cerchio, e non ritrova,
pensando, quel principio ond'elli indige;

tal era io a quella vista nova:
veder voleva come si convenne
l'imago al cerchio e come vi s'indova;

ma non eran da ciò le proprie penne:
se non che la mia mente fu percossa
da un fulgore, in che sua voglia venne.

A l'alta fantasia qui mancò possa;
ma già volgeva il mio disio e 'l velle,
sì come rota ch'igualmente è mossa,

l'amor che move il sole e l'altre stelle.

Övers: Mikael Argenziano

Sång XXXIII, 124-145:

O eviga ljus, som blott och bart i dig vilar,
blott du dig själv förstår, och av dig själv tolkas
och förstående dig själv älskar, mot dig själv leende!

Det kretsande som sålunda alstrat
tycktes i dig såsom återkastat sken,
av mina ögon mycket noga genomgranskat,

inom sig, utav sin egen färg,
mig tycktes målat i vår egen avbild;
varför min blick jag helt och hållet i det fäste.

Såsom den matematiker som till det yttersta sig anstränger
för att cirkeln mäta, och ej lyckas finna,
i grubbel försjunken, den formel han behöver,

så var det för mig inför denna oefterlikneliga syn;
jag ville se hur kunde omformas
avbilden till cirkeln och hur den där infogades;

men till sådant förslog inte mina egna vingfjädrar:
och då skakades mitt sinne
av en blixst som dess vilja fullbordade.

Här svek förmågan att detta upphöjda föreställa sig
men min längtan och min vilja drevs nu,
liksom hjulet som i jämnhet rörs,

av den kärlek som solen driver och de andra stjärnorna.